

SAMFERDSELSDEPARTEMENTET	
AVD./SEK.: PT5	S.BEH.: TKB
16 AUG. 2007	
S.NR.: 05,1563-53	AVSKREVET:
ARKIVKODE: 845.4	

Kommentarer til høringsnotat "Revisjon av regelverk knyttet til fellesfakturerte tjenester" – 15. august 2007

Broadnet er en nasjonal bredbåndsoperatør, som leverer telefoni over Ethernet / IP, internettaksess og bredbåndskommunikasjon til bedriftsmarkedet. Vi benytter ulike teknologier – bl.a på eget 26 GHz LMDS radioaksessnett i de største byene i Norge.

Telefontjenestene våre vil i utgangspunktet kunne gi tilgang til innholdstjenester som faktureres felles med telefonabonnementet, i prinsippet kan dette også skje for internettbaserte tjenester selv om dette i hvert fall så langt har hatt svært lite omfang.

Vi innser at brukere av fellesfakturerte tjenester lett kan få problemer med omfang og kostnader av bruken, og at det er ønskelig med mekanismer som hjelp for å kontrollere dette. Slike funksjoner er i stor grad tekniske løsninger som er relativt oversiktlige å implementere, som kan styres av brukerne / abonnementsseierne, og de er allerede i stor grad innarbeidet ifm dagens teletorg- og innholdstjenester på fast – og mobiltelefonmarkedet.

Vi har imidlertid større problemer med å se kost-nytteverdien av nye reguleringer for hva slags innhold som tillates levert som fellesfakturerte tjenester, og vil utdype dette i det følgende.

Vi oppfatter det også som både vanskelig og urimelig å skulle stå ansvarlig for innhold som blir formidlet gjennom vårt nett – uavhengig av om det er fellesfakturert eller ikke – selv om det er vårt valg å formidle innhold fra kildene.

Vi vil sammenligne dette med at Postverket skulle stå ansvarlig for innhold de formidler på postordre – det ville vel oppfattes som ganske utilbørlig av leverandørene både om de skulle kreve å få vurdere innholdet, og om de ut fra slike egne vurderinger skulle avvise visse forsendelser, eller nekte visse avsendere å benytte postordretjenesten.

Videre vil pålegg av et slikt ansvar uansett kunne sette tilbyderne i vanskelige situasjoner, enten en velger å levere eller blokkere visse tjenester : Enten ved at en får juridiske problemer med det offentlige og evt. mottakere fordi en leverer innhold som er ulovlig, eller ved at en får problemer – i hvert fall relasjonsmessige, evt også juridiske – fordi en ikke leverer innhold som produsenten mener burde vært levert. Det er ikke bare enkelt – slik det indikeres i forslaget – å velge å la være å formidle innhold.

Et slikt pålagt ansvar vil da også - uansett – kunne ha til dels betydelige ressursmessige, økonomiske, og relasjonsmessige kostnader, som vi finner det urimelig å bli påført.

Vi tror at Departementet undervurder arbeidsomfang og kostnader som følger av dette forslaget, og at det er neppe mulig å få dette refundert fra innholdsleverandørene. Det ville i så fall gi en vesentlig økning av prisen på alt innhold som leveres som fellesfakturert.

Vår oppfatning er også at de fleste tilbydere er svært langt unna å ha juridisk kompetanse eller kapasitet til å vurdere og / eller ta ansvar for innholdet som underleverandører til enhver tid måtte levere: Ikke bare vil det bli en enorm mengde materiale under stadig endring som må gås igjennom i detalj – i mange tilfeller vil det være svært krevende vurderinger av innholdets karakter og lovlighet.

Konsekvensen ville bli at mange vil velge å sperre de tjenestene som ikke helt åpenbart har "rent" innhold, i stedet for å forsøke å vurdere innholdet.

De største tilbyderne vil kanskje i større grad kunne vurdere innholdet - og vil dermed kunne tilby et større utvalg. Resultatet vil kunne være en konkurransevridning til fordel for de største tilbyderne i markedet, og trolig reduksjon av tilgjengelighet av en del innhold som egentlig ikke trenger å begrenses.

Kommentarer / forslag til høringsnotatet :

- Krav til innholdskontroll bør ikke tas inn / innskjerpes i den nye Ekomforskriften, i hvert fall ikke rettet mot tilbyderene :

VI er altså enige i at det kunne være ønskelig å begrense tilgjengeligheten av spesielt grovt innhold. Vi anser imidlertid at det ville blitt svært vanskelig og kostbart å gjennomføre noe slikt, og at det vil gi stor usikkerhet og ulik praksis mellom tilbydere. Og - og ikke minst - at effekten på det totale "tilbudet" av å begrense innholdet bare på fellesfakturerte innholdstjenester vil være liten - fordi det særlig på Internett finnes så mye separat-fakturert eller gratis materiale som trolig kan ha til dels betydelig grovere innhold enn det som leveres fra "kjente" innholdsleverandører.

Særlig dersom det skulle komme fellesfakturerte løsninger på Internett- eller f.eks TV-plattformer, vil gevinsten ved innholdsregulering av disse trolig bli svært begrenset fordi tilgangen til gratis og uregulert innhold via de samme kanalene er så stor.

- Dersom det likevel innføres krav til innholdsbegrensning, bør det legges opp til en felles, offentlig kontrollert kategoriseringsordning.

Dersom hver tilbyder skal vurdere, kategorisere og "sensurere", vil det bli svært ulik praksis og mye usikkerhet mht hva slags konsekvenser feilvurderinger kan få. Og særlig vil det kreve så mye innsats / store kostnader fra tilbyderne at de kan komme til å begrense mye mer enn nødvendig for å begrense ressursbruk og evt. problemer i etterkant. Dette vil da begrense tjenestetilbudet til brukerne i større grad enn det som er ønskelig, og bidra til konkurransevridning til fordel for de største tilbyderne.

- Uansett bør det legges opp til et regime der tilbyderne kan begrense sitt ansvar for det innholdet som tilbys :

Det bør være tilstrekkelig at tilbyder sikrer i avtaleform med VØT- / innholdsleverandørene at disse garanterer å forholde seg til gjeldene lov - / regelverk. Dette bør gjelde også i forhold til evt. strafferettslig ansvar for innholdet.

- Dersom det likevel legges selvstendig ansvar på tilbyderne for innholdet, vil det være behov for betydelig klarere retningslinjer for hvilke særlige begrensninger som skal gjøres overfor barn og unge under 18 år i forhold til voksne.

Det er for oss vanskelig å forstå forskjellen når visse typer innhold - som er relativt vagt definert - allerede er generelt forbudt for alle, mens barn og unge skal skjermes spesielt for innhold iht definisjonen i staffelovens §§ 382 og 204 - som vel i tillegg har en mer begrenset definisjon av hva som er ulovlig.

Vi er også i tvil om effekten av å legge spesielle restriksjoner på innhold som evt. leveres til en terminal som er definert å tilhøre en mindreårig bruker, da terminaler til dels er "i fri flyt" f.eks innfor familien, og det vel kan forventes at en del foreldre ikke vil ta bryet med å registre barna som brukere.

Vi vil til slutt påpeke at forslaget til tekst for §6.2 ikke inneholder krav til registrering av brukers / sluttbrukers aldre eller fødselsdato, slik det henvises til i §5a-5. Etter vår oppfatning bør dette tas eksplisitt med i teksten i §6.2, dersom dette kravet skulle opprettholdes.

Vennlig hilsen

Broadnet Norge AS
Kjell Hansen